

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Egwino, Episcopo Wigorninensi, In Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

d Coluntur SS. Aceus et Acolus, sive Acius et Aciolus, 1 Maii.
e Ms. Belf. Gandonis. f Ms Belf. Vicitatus.

g Ita vs. nostram al. Vinimiacum. Du Chesne Vinmacum; et in Indice etiam Vinemacum.
h Ms. Aud. in gaudium feliciter nominavit.

DE S. EGWINO, EPISCOPO WIGORNIENSI, IN ANGLIA.

CIRCITER AN. DCXX. XI JANUARI. S. Egwini natalis.

Tertius Wicciorum, nunc Wigorniensis Ecclesie, Antistes fuit S. Egwinus, sive Eguinus, quibusdam Edwinus, aliis Eugenius dictus. Obiisse traditur iii Kal. Januarii, quo tamen die nullis Divorum Fastis, præter quam Ephemeridibus Marianis Antonii Balinghemii nostri, ejus adscriptum nomen reperimus. At iii Id. Januar. Galesinius et Molanus in Addit. ad Usuard. hæc habent: Wigornia in Anglia S. Egwini Episcopi et Confessoris. Addunt Wion, Dorganius, Menardus: doctrina et sanctitate conspicui. Martyrologium Anglicanum prolixiori eum encomio celebrat. Meminit et Ferrarius hoc die, ac rursus 9 Jan.

Vita.

2 Vitam ejus scripsisse traditur S. Brithwaldus Archiepiscopus Cantuariensis, illius æqualis de quo 9 Januarii egimus. Franciscus Godwinus fragmentum, quod infra dabimus, illius vita esse censet, quæ est a Brithwaldo composita; subdit enim: Hæc ille. At cum mentio isthic fiat ruinæ ecclesie Eveshamensis factæ temporibus Edgari, qui anno 959 ut vult Malmesburiensis, regnum adeptus est; qui potuit S. Brithwaldus, an. 731, mortuus ipso Godwino teste, id scripsisse. Possunt tamen priora transcripta esse ex ea vita, cujus auctor S. Brithwaldus dicitur fuisse. Quam hic damus, ea quoque multa commemorat post Brithwaldi ætatem gesta ex monumentis monasterii S. Pauli in Sonia silva, sive Rubæ vallis descripsimus, contulimusque cum Joannis Capgravi editione.

Qui alii de eo scripsere.

3 Meminerunt S. Egwini Willielmus Malmesburiensis lib. 4 de gestis Pontificum Anglorum, ubi hæc inter cetera: De quo (Egwino) quid miraculi sit, quod Beda tacuerit, nondum per me potui advertere, vel per alios addiscere: præsertim quod cum Kenredo Rege Merciorum, et Offa Rege orientalium Anglorum Romam iverit, quorum profectioem Historicus non siluit. Verumtamen quæcumque res hanc taciturnitatem imperaverit, constat eum tertium Wigorniensium Præsulem fuisse. Agit et de S. Egwino Mattheus Westmonasteriensis an. Christ. 712, Florentius Wigorniensis ann. 708, Ranulphus Cestrensis lib. 3, cap. 23, Harpsfeldius seculo 8, cap. 13 et 18. Clemens Reinerus in Disceptatione historica de antiquitate Benedictinorum in Anglia, tract. 1, sect. 1, § 11.

Scripta Egwini.

4 Scripsit Egwinus vitam S. Althelmi Schireburnensis Episcopi, ut 25 Maii dicemus. Fertur et alia quædam scripsisse, ut videre est apud Pitseum. An tamen quem scripsisse dicitur de suis apparitionibus librum, quemque de primordijs sui cœnobii, non ea duo privilegia sint, quorum unum in vita cap. 2, alterum infra refertur, haud facile dixerimus. Nam et S. Brithwaldi liber de origine Eveshamensis cœnobii, haud alius nobis videtur a vita S. Egwini. Joannes Balæus consueti mentiendi libidine scribit Egwinum Eveshamense cœnobium Kenredi Regis beneficio a fundamentis erexisse. Mox ut esset Wicciorum Episcopus... cum laboratum esset Romæ atque terrarum alibi, ut statuae in Christianorum templis ponerentur ac venerarentur, ...rem promovisse... Habebat enim, inquit, revelationes quasdam, imo, ut juramentis coram Constantino Romano Pontifice affirmaverat, apertas visiones... ut Mariae Deiparæ imaginem in sua ecclesia colendam exhiberet vulgo. Hæc ille. Consulto omitto quædam acerbissima maledicta, quibus, ceu elegantibus emblematis, narrationem suam videtur ornare voluisse, ne non satis bona fide ejurasse monachismum crederetur. At nec de imaginibus mota adhuc uspiam erat controversia vivente Constantino Papa, necdum Imperium adepto impio Isaurico Leone; nec de imagine

Balæus notatus.

Deiparæ erigenda factæ Egwino visiones; nec ut feret Episcopus, hæc excogitavit, qui undecim annis ante Kenredi principatum Episcopus jam erat. Alia missa facio, quæ, uti et hæc, omnium auctoritate scriptorum refutantur.

5 In ms. codice monasterii S. Laurentii de Dei custodia, ord. S. Benedicti, Congregationis Anglicanæ, hæc de S. Egwino antiphona et oratio habetur. Antiph. Sancte Præsul Egwine, solve vincula captivitatis nostræ, qui pro amore Christi ab Anglia usque ad Romam ferro compeditus perambulasti ad vincula S. Petri; et clavem compedis, quam in Anglia projecisti, in Roma ex ventre piscis recepisti. Vers. Ora pro, etc. Oratio: Omnipotens sempiternæ Deus, tribue nobis famulis tuis, per intercessionem B. Egwini Confessoris tui atque Pontificis, poscentibus veniam, quærentibus salutis viam, pulsantibus regni caelestis aulam, ut ad æternæ majestatis tuæ mansionem te adjuvante possimus pervenire. Per, etc.

Oratio de S. Egwino.

VITA.

CAPUT I.

S. Egwini virtutes: studium penitentiae.

Temporibus Regum a Ethelredi atque b Kenredi, qui Merciorum regimen obtinuerunt, in territorio Wigorniensis extitit vir religiosus, nomine Egwinus, regali ex prosapia ortus. Qui in adolescentia positus, postposita secularis fastus ambitione, bonorumque temporalium jocunditate, paupertatem voluntariam propter Deum appetivit, et Ecclesiastico cultui diviniisque officiis se omnino mancipavit. Per singulos itaque ordinis Ecclesiastici gradus ad sacerdotium usque proventus, mox totam vitam suam in contemplatione divina convertit.

a b S. Egwini patria, genus:

sancte acta vita:

2 Ubi vero Wigorniensis Sedes orbata est c Pontifice, clamat Clerus, petit populus, beatum virum pro sanctitatis merito ad Episcopalem dignitatem sublimandum. Beatus autem Egwinus multum reluctans et renitens, consentiente cum Clero et populo Rege Ethelredo, imo rogante, et plurimum cogente, ad Episcopatum præfatæ urbis d assumptus est. Et statim divini verbi inclytus prædicator effectus, bonis actibus omni conamine operam dedit; tanto humilior, quanto altiori sublimatus erat officio, carus Deo et hominibus; ipsique Regi, prudentia, æquitate, et doctrina, consilio, omnique probitate, erat acceptus: pater orphanorum, sustentator viduarum, et desolatorum erat consolator. Potenter eos redarguebat, qui sanæ fidei resistebant, et leniter suavi Christi jugo colla submittentibus demulcebat. Pravis erat sermo ejus quasi stimulus, et quasi clavus in altum defixus; mansuetis quasi oleum apparebat. Populos novitur conversos, et gentilitatis adhuc plurimum sapientes, et errore vetusto in multis deceptos, illicitisque connubiis contra Christianam sectam involutos, a faucibus diaboli abstrahere cupiens, et ab errore et squallore vetustæ gentilitatis convertere desiderans, de talibus ad eos sæpe locutus est; de prædictis sceleribus et erroribus, atque illicitis copulationibus durissime eos increpans, et amplius talia agere interdicens, Deum ista damnare asseruit, tremendi judicii, et sempiternorum tormentorum crebris verborum tonitruis retundens lapidea corda, arguens, obsecrans, increpans in omni patientia et doctrina.

c Episcopatus:

d

laudabiles mores:

ferventes conciones.

3 Verum quia insanabilibus morbis plerumque officit medicina, e ab invidis et inimicis fidei sæva tempestas

e

Ex mss. tempestas persecutionis excitatur, et seditiosa in Sanctum Domini grassatur: et in vitam ejus falsis figmentis armatur vulgus. Ergo et populus, cujus vita et intentio proclivis erat ad malum, videns illi-citasibi non licere, et assueta vitia nolens relinquere; unde proficere debuit, inde contra Sanctum Domini in iram et odium exarsit, et eum ab Episcopatu expulit. Permisit hoc etiam excitatus contra eum livor regius. De eo nempe non solum apud Regem accusatio, sed etiam apud Romanum Pontificem ab inimicis prolata fuerat delatio.

4 Tunc vir Dei fide munitus, divina consolatione roboratus, Angelico consilio fretus, cum se vidisset ad certamen vocari, pro salute errantis populi, et annihilandis inimicorum figmentis ad Apostolicam Sedem ire disposuit. Quamvis enim vir Dei coram hominibus se immunem ab illatis sciret, tamen quia coram Deo peccatis se obnoxium esse non diffitebatur, et etiam pro peccatis populi sui *f* pedes suos vinculis ferreis astrinxit, quæ clave poterant ligari et reserari, ipsamque clavem in fluvium, *g* Abdonam vocatum, Anglice Aven, projecit, et versus Romam ire cœpit. O virum cunctis mirabilem, nec terroribus concussum, nec blandimentis seductum, nec laboribus victum, qui inter corporis sui pressuras et abjectiones, nec mundanas laudes captavit, nec aspectus hominum recusavit! O fortissimum victorem laborum, contemptorem exprobrationum, Angelis et hominibus admirandum, et tot populis ac gentibus spectaculum factum!

5 Sicque in conspectu populorum vinetis ferro pedibus Romam ingreditur, et in ecclesia S. Petri Apostolorum Principis ad orationem prosternitur. Qua cum magna prolixitate completa, ad sacra *h* Missarum solemnia celebranda preparatur. Interim namque famuli sui pro cibis emendis ad fluvium pergunt, et empto quodam pisce magno et exenterato, compedum clavicula, quibuscum Sanctus pedes astrinxerat, in visceribus invenitur; ferrumque quod Anglica Avena absorberat, Romana Tiberis exhalat. Allata famulo Dei clavicula, voluntati Dei se subjiciens, coram cunctis clavem accepit, et vincula sua reseravit.

6 Tanti miraculi novitas in omnes erupit: Romam implet. Qui miserabilis et noxius putabatur, sanctus et venerabilis commendatur. Quis illum videre non certabat? Quis ab eo benedici non festinabat? Ipse etiam Reverendus Papa cognito Sancti Egwini adventu, auditis angustiis et laboribus in itinere ab eo perpersis, et qualiter omnipotens Dominus a nexibus eum absolverat, eum accersiri fecit: et volentem sibi prosterni digna reverentia detinuit: quem benedicere debuerat, ab eo benedici et absolvi petiit, et sibi consedere fecit. Ante se Missarum solemnia celebrare coegit: ad ejus singulare colloquium et consilium frequenter admissus, gratiose auditur. Controversiæ suæ, et itineris causa tandem coram Summo Pontifice recitata, discussa, et omnimoda ventilatione ad votum diffinita, cum Apostolica benedictione et litteris ad Sedem propriam regressus est.

7 Auditus autem Rex miraculis et virtutibus per sanctum virum patris, plurimum gratulatus, in propria sua Sede restituit eum. Et non solum pater spiritualis, verumetiam circa filios ejus compater factus carnalis, ei filios suos litteris et moribus informandos Rex commendare curavit.

a Ethelredus Penda filius, Wlphero fratri in regnum Merciorum successit an. 676 ut habet Westmonasteriensis: post monachus factus, et Abbas, ut ex Beda constat lib. 3, cap. 20.

b Kenredus, sive Kinredus, aut Coireodus, Wlpheri filius, an. 705, ut idem refert, Ethelredo patruo successit; ipse quoque quinquennio post monachus est factus.

c Is erat Ostforus, vir Apostolicus.

d Id anno 693 contigit, aut etiam prius. Hinc Ferrarian corrigas scribentem circa an. 660, floruisse Egwinum.

e Ms. Rubeæ vallis habebat, ab hereticis.

f De hac re Ranulphus. Qui (Egwinus) aliquando peccatorum

juvenilium conscius, pedes suos vincularit, claves compedum in flumen, quod dicitur Avena, projecit, palamque dixit, tunc de peccatis se fore securum, quando pedes sui aut divina virtute, aut illis clavibus foret reserati. Sic quoque vincularis Romam profectus est. Campana Urbis, ut fertur, in ejus adventu per se sonuerunt. Munimentis et privilegiis Ecclesiæ suæ revertitur: ac dum in mari Britannico navigaret, piscis pergrandis in puppim Præsulis salit, in cujus jecore clavis reportata est, quæ compedes illius reseravit. *Dubitat Malmesburiensis*. Quid illud? *inquit*. Credendumne putatur quod tradit antiquitas? peccatorum juvenitum quondam conscius pedes compedibus irretisse, clavibus compedum in animum jectis palam dixisse, tum se demum de peccatis securum futurum, cum compedes vel divinitus, vel ipsis reserarentur clavibus; ita Romam profectum prospereque reversum. Jam vero in illo mari, quo a Gallico continenti Angliam navigio transmittitur, cum navigaret, immanem piscem saltu puppim, qua Pontifex vehebatur, ingressum, certatimque amittentibus nautis retentum. In ejus exenterati jecore clavem repletam, serique compedum appositam, Sancto soluto securitatis plurimum donasse. Nominatissimus profecto Pater est, et petentibus exorabilis, si credulitas petentium non titubaverit. *Hæc ille*.

g Avona in Leicestrensi Comitatu ortus, Warwicensem medium secit, in Wigorniensis Eovesham, de quo postea irrigat, ac tandem Sabrinæ miscetur, secundo a Tamisi Britannia flumini; quod Hæffren Britanni, Angli Severne indignant. In Sabrinam conjectam esse hanc ab Egwino clavem habet Martyrologium Anglicanum. *h* Capgrav. mysteria solemniter.

CAPUT II.

Eoveshamensis monasterii fundatio.

Illis diebus locus erat in territorio Wigorniensis, dumis et vepribus condensis incultus, qui a modernis a Eoveshammium appellatur: hunc B. Egwinus a Rege Merciorum Ethelredo expetiit et obtinuit. Super illam quoque silvam quatuor pastores gregum ad victualia servorum Dei nutrienda constituit. Ex quibus unus, Eoves nomine, quadam die ad interiora silvæ progressus est; et ecce adstabat in loco quodam virgo quædam cum aliis duabus virginibus præclarissima, omnem mundanam pulcritudinem, et ipsius solis fulgorem sui splendore et gloria devincens, librum in manibus tenens et cum sacris virginibus cælestia cantica spallens. Expavit vir ille tam corusca visione hebetatus, nec ferens cælestia conspiciere, tacitus ac tremens domum rediit: quæ viderat sancto Episcopo intimare curavit. Vir autem Dei tacite rem considerans, post jejunia et preces quadam die cum tribus sociis, et cum psalmis et orationibus devotis, nudus pedes ad locum designatum pergit, eminusque relictis sociis ipse interius processit, diutiusque terræ acubans, cum gemitu et lacrymis implorabat respectum misericordiæ redemptoris. Surgente illo ab oratione, *b* tres virginis non minoris splendoris et gloriæ, quam prius, apparuerunt. Quarum quæ media erat præcelsior, et omni nitore splendidior præfulgebat, illis candidior, rosas vernantior, odore inæstimabili fragrantior, librum quoque manibus præferens, et crucem auream luce radiantem. Cumque cogitaret hanc Domini genitricem esse; virgo præcellentissima quasi favens tam piæ astimationi, adorantem præterea, quam tenebat, cruce benedixit, et cum tali valefactione disparuit.

9 Gavisus itaque vir sanctus, et Deo gratias agens, intellexit esse divinæ voluntatis, ut locus ille Dei cultoribus consecraretur, et beatæ Dei Genitrici dedicaretur. Voverat enim inter varias tentationum angustias, si Dominus prosperum faceret desiderium suum, ædificaturum Domino templum. Locum ergo protinus mundavit, opus inchoavit, et ad finem perduxit. Scripsit quoque idem Sanctus, et palam omnibus fecit monasterii ædificationem, tunc nomine Homme vocato, sub his verbis: *c* Ego Egwinus Wiciorum humilis Episcopus, volo manifestare omnibus fidelibus Christi, qualiter ego primum per Spiritus sancti inspirationem istum locum elegi, et monasterium ædificavi in Homme, in honore omnipotentis Dei et sanctæ Mariæ perpetuæ Virginis. Contigit quodam tempore, non sine omnipotentis dispensatione, quod ego in laboribus multarum et magnarum visionum

De clave compedum S. Egwini.

a Fundum a Rege accipit.

Apparet pastori D. Virgo:

b tum ipsi Egwino.

Monasterium ædificat.

c

Qua occasione id fundavit.

visionum ductus fui. Qua de re arsit meo in animo per Spiritus sancti inspirationem, quod ego unum locum ædificare deberem ad laudem et gloriam omnipotentis Dei, et S. Mariæ, et omnium electorum Christi, et etiam mihi ad æternam retributionem, antequam ab ista mutabili vita discederem. Cum itaque maxime *d* florerem in diebus Ethelredi Regis Merciorum, cœpi eum benigne deprecari, ut mihi concedere dignaretur antiquum cœnobium, quod *e* Fledamburch nuncupatur. Satis ille libenti animo quod petebam concessit. Regnante post illum Rege Kenredo, contulit Deo et mihi, tum pro amore Dei, tum pro affectione carnalis amicitia, qua penitus mihi devinctus erat, 84 mansos in ambitu loci illius, qui et *f* Homme dicitur. Post *f* modicum tempus Aldhelmus religiosus Episcopus migravit ad Dominum: quod ego per revelationem agnoscens, convocatis Fratribus et Clericis excessum venerandi Patris eis aperui: *g* et in *h* Meldunensi monasterio cum honore sepelivi: Post hæc vero cum Kenredo Rege Merciorum, et Offa Rege Orientalium Anglorum Romam perrexi, et de cœnobio fundando, ad vota cuncta peregi.

10 Fertur enim quod dum in itinere illo per montuosa et arida iret loca, die quadam fame, siti, et lassitudine omnino addictus est, et socii ejus cum plurima populi turba: rogatus igitur a sociis sanctus Episcopus, preces ad Deum fudit, et fons aquæ limpidissimæ ex arenis statim prosiliit: acceptisque panibus, et paucis cibariis, quæ habebat per populos dispersit: refectisque omnibus Deum in Sancto suo glorificaverunt.

11 Defuit autem secum a Roma vir Dei privilegium, ejus talis erat tenor: *k* Constantinus Episcopus servus servorum Dei, Britwaldo Britanniarum Ecclesiarum Primati, salutem et Apostolicam benedictionem. Venerabilem virum Eginum Episcopum, quem bis tua fraternitas ad Apostolicam Sedem misit, etiam nunc secundo manipulis justitiæ refertum tibi remittimus, monentes quatenus sic suos affectus adjuvando prosequaris, sicuti illum a Deo incepisse, et in via Dei cucurrisse cognovisti. Porto de visione illa, imo aperta ostensione, qua se beata virgo Maria ei manifestavit, æque ita certum esse tenemus, quemadmodum de viri bonitate non dubitamus. Denique vigilantiam tuam admonemus, quatenus illis in partibus, in quibus manifestatio habita fuisse refertur, concilium totius Angliæ cogas; Episcopos, sacrique ordinis religiosas personas illic convenire facias, Optimatesque regni cum Proceribus suis adesse præcipias. Quibus in nomine Domini congregatis denuntiamus, quod duo Reges Angliæ Kenredus et Offa, cum quibus jam dictus Episcopus ad limina Apostolorum venit, in loco ostensæ visionis plurima de suis beneficiis *l* in præsentia nostra, regia libertate donata, et Apostolica auctoritate confirmata contulerunt; quatenus ibidem congregatio monachorum secundum regulam memorandi Patris Benedicti, quæ minus adhuc in illis partibus habetur, possit instaurari, et Christo indesinenter famulari. Ipsas autem donationes et beneficia præfati Reges in ipsorum privilegio nominatim determinaverunt, et a nobis corroborari fecerunt. Igitur frater dilecte, quoquo modo Christus annuntietur, lucrum Christi inquire, opus Christi exerce, promulgatisque in concilio undique sententiis, tum a Deo ostensæ visionis, tum Apostolicæ auctoritatis, tum Regiæ libertatis et donationis, tum tui ipsius, Clerique et populi assensus et favoris, constitue ovile Christi divinitus ostensum, Apostolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, Cleri et populi benedictione sancitum.

12 Tibi autem et successoribus tuis, memorato Episcopo Egwino assentiente, curam animarum ejusdem Ecclesiæ præcipue injungimus, ut si, quod ab sit, aliquando diaboli impulsu quisquam perversor ac

tyrannus sacrum locum minuere ac impugnare præsumperit, ubi a Deo concessæ potestatis sententia, et anathematis percussus verbere complere non audeat. Si quid vero sinistræ partis oriri inibi compertum fuerit, aurbus Summi Pontificis *m* potius defertur, quam per alicujus occultam sententiam sanctus locus injuste depravetur. Ipsum ergo locum, quem regia potestas regiæ libertati donavit, et nos auctoritate Dei, et sanctorum Apostolorum, et nostra donamus; ut nullus cujuscumque ordinis homo, hoc quod constituimus, depravare, aut minuere præsumat. Qui hoc destruxerit, aut male contaminaverit, sit ille maledictus: qui vero servaverit et adauxerit, benedictionibus repleatur.

13 Scripta est hæc epistola anno gratiæ *n* 709, *o* in ecclesia Salvatoris Lateranensi, præcipiente et confirmante Constantino Apostolicæ Sedis Antistite, adstantibus et confirmantibus Regibus Angliæ Kenredo et Offa, rogante venerabili viro Egwino Episcopo, coram pluribus Archiepiscopis et Episcopis, Principibus et Nobilibus diversarum provinciarum, cunctis acclamantibus: laudamus, concedimus, et confirmamus. † Ego Constantinus Romanæ Sedis Episcopus, per signum sanctæ Crucis has donationes et libertates confirmavi. † Ego Egwinus humilis Episcopus confirmavi. † Ego Rex Kenred corroboravi. † Ego Rex Offa consensi. Et consecrato loco per *p* Wilfridum Episcopum, idem Wilfridus et Egwinus coram omnibus sic locuti sunt: Domine Deus, qui in celis habitas, et omnia creasti, conserva illum, qui locum istum pacificabit et conservabit. Nos etiam præcipimus, in Dei omnipotentis, et omnium virtutum cælestium nomine, ut nec Rex, nec Princeps, nec ullius ordinis homo locum istum sanctum diminuat; sed sit, ut optamus, gregibus et Dei pastoribus murus bene dispositus in potestate proprii Abbatis, secundum regulam Dei et S. Benedicti. Si autem, quod ab sit, aliquis avaritiæ spiritu evertere velit, judicetur ante tribunal Dei, et nunquam in Christi veniat memoriam; sed nomen ejus deleatur in æternum de libro viventium, et ligetur æternarum pœnarum nodis in inferno, nisi in hac vita pœnitens emendet. Hujus Ecclesiæ dedicatio facta est anno gratiæ 714.

a De hoc monasterio Cambdenus in Cornaviis: Avona in hoc agro Evesham irrigat, quod ab Eoves subulgo Egwini Episcopi Wigorniensis sic dictum scribunt monachi, cum prius Eath-home, et Heath-field nomen esset. Oppidum satis elegans, surgenti a flumine colli impositum, in cujus quasi suburbio Bengeworth castrum olim erat ad caput pontis, quod Guilielmus de Audevilla Abbas contra Guilielmum de Bellocampo obtinuit, funditus destruxit, et in cœmeterium consecrari fecit. *Acceptit hæc Cambdenus e ms. catalogo Abbatum Eveshamensium, ubi isthæc habentur:* Willielmus de Audevilla, monachus Ecclesiæ Christi Cantuarie, successit. Iste audacter Willielmum de Bellocampo et complices suos, qui muros cœmeterii destruxerant, et bona Ecclesiæ tempore guerra rapiébant, in facie incrimis contra armatos excommunicavit. Quare nullus eorum secundum religionem Christianam et ritum Christianum decessit. Viriliter etiam castellum, quod erat Bengeworth ad caput pontis, contra eundem Willielmum obtinuit, et funditus destruxit, et cœmeterium consecrari fecit. Transit autem *n* Nonas Janu. an. Domini 1159. *Pergit vero Cambdenus:* Notum est, hoc (Eveshamense oppidum) monasterio, quod Egwinus ille, ope Regis Kenredi, filii Wolpheri Regis Merciorum, circa annum salutis DCC construxit.

b De hac visione Malmesburiensis: Locum illum, quo nunc cœnobium visitur, peculiariter amasse, (Egwino constat,) incultum antea et spinetis horridum, sed ecclesiolam ab antiquo habentem ex opere forsitan Britannorum. Eo loci vir sanctissimus dum solitudine invitante frequentaret excubias, Dei genitricis visione et allocutione mulceri meruit, plane et absque scrupulo præcipientis, ut ibidem sibi fundaret cœnobium, futurum sibi gratiosum, ille negotiosum. Institit ille jussis, et complens opus, Apostolicis et regis privilegiis corroboravit. *Congruunt his quæ sec. 8, cap. 18 scribit Harpsfeldius.*

c Inferius aliam S. Egwini bullam de hac ipsa re dabimus.

d Ms. Rub. val. fterem.

e De hoc Cambdenus loco citato: Inferius in primitiva Anglorum Ecclesia alius etiam locus fuit religiosus cultus, tunc Fleadanburgh, nunc Flatburgh. *Situs est haud procul ab Avona, infra Evesham.*

f In vita S. Adelmi apud Surium dicitur, post duos annos.

g Plenius

Ex mss.

m

n o

p

Dedicatur ecclesia.

Evesham monasterium, jam oppidum.

Fleadanburgh.

d

e

f

g h

i

Fontem precibus elicit.

Breve Constantini Papæ pro cœnobio.

k

Varia a Regibus et cœnobio donata.

l

Subjicitur Archiepiscopo Cantuariensi.

EX MSS.

g *Plenus in eadem vita* : concitoque gradu ad locum, ubi sacrum corpus jacebat, quinquaginta fere millibus ultra Meldunense monasterium positum, deveni, et ad sepulturam adduxi, honorificeque sepelivi, mandavique, ut quibuscumque locis sacrum corpus, dum asportaretur, quiesceret, sacre Crucis signa statuarentur, etc.

h *Est Meldunense canobium, sive Malmesburiense in Wiltoniensi Comitatu, de quo alibi.*

Offa et Kintredus Reges, monachi.

i *Refert Westmonasteriensis hanc peregrinationem anno Christi 710, Wigorniensis an. 708 melius. Uterque Rex Romae monasticum institutum amplexus, reliquum vite sancte isthic exegit, ut iidem asserunt. Offa hortatu S. Kineswithae, filiae Ethelredi Merciorum Regis, quae ejus nuptias spererat, caelestes suspirare doctus amores, inquit Malmesburiensis, Romam perrexit, etc. Kintredo eas cogitationes injecisse videtur militis ejusdam, in quem magno amore propendebat, infelix exitus, inquit Harpsfeldius.*

k *Is sedit a 7 Martii, an. 708, usque ad 9 Aprilis, 714.*

l *Clemens Reverus, in provincia illa.*

m *Apud eundem Clementem additur patriae, ut indicetur Priamas Angliae.*

n *Capgrav. et ms. 704 manifesto mendo. Harpsfeldius ait hanc bonorum Eveshamensi canobio donatorum confirmationem factam esse an. 708, Mellius Reverus 709.*

o *Reliquum hujus diplomatis deerat in ms. et Capgr. supplivimus ex Rehero.*

p *Non est hic magnus ille Wilfridus Eboracensis Archiepiscopus, cujus natalis celebratur 12 Octobris, Translatio 24 Aprilis; sed vel Wilfridus junior dictus, de quo inferius; vel Wilfridus Wigorniensis, Egwini successor. Nam, ms. Chronicon Abbatum Eveshamensium, de S. Egwino isthaec tradit: Qui Episcopatum suum dedit Wilfrido, et factus fuit hic primus Abbas. Scribit Wion Egwinum ex monacho Wigorniensis factum esse illius civitatis Episcopum: Pitseus monachum Benedictinum fuisse ante Episcopatum. Videtur suffragari quod dicatur (in vita m. 1.) paupertatem complexus, seseque contemplationi divinae dedidisse. Reherus quoque asserit antea monachum fuisse.*

CAPUT III.

S. Egwini visiones, aegritudo, mors.

Egwinus omni virtute conspicuus,

Caept deinde vir Dei Egwinus, omissis regalium negotiorum curis, ad contemplativae vitae statum se conferre, virtutibus et miraculis coruscare, curas mundi postponere, damna rerum temporalium simplici animo tolerare, sacris lectionibus insistere, vigiliis et abstinentia venerabile corpus suum castigare. Erat enim iste Egwinus Episcopus Confessorum sanctissimus, humilis in habitu, in sermone jocundus, in praedicatione devotus, verax in judicio, in moribus venerabilis, in orationibus pervigil, in lectione assiduus, in affectu pius, multis etiam miraculis fulgens. Nam inter lacrymas et singultus, quos die ac nocte indesinenter omnipotenti Deo fundebat, saepe Angelorum visionibus demulcebatur, et alloquiis, et aliorum Sanctorum, qui de hoc seculo excesserant, continuis consolationibus refovebatur.

et visionibus.

D. Virgo saepe ei apparet.

13 Beatissimam vero Mariam Domini nostri Jesu Christi genitricem, toto affectu et spiritu, toto corde et amore amplexabatur, ut nunquam a memoria ejus excideret, nunquam in verbis ejus deesset. Cujus visitatione et consolatione Dei servus Egwinus saepe recreatus, omnia quae mundi erant omittebat, et ea quae Dei erant indesinenter exercebat: miseris condelebat, pauperes recreabat, esurientes pascibat, et cetera pietatis opera indesinenter adimplebat.

Morbos alienos aeger sanavit.

16 In diutinam tandem infirmitatem decidens, non cessabat die ac nocte a divinis quidem laudibus, necnon canticis spiritualibus, et quod per se minus poterat, per alios complere faciebat. Curam pauperum et peregrinorum ante omnia procurabat: multis etiam infirmitatibus cum invocatione nominis sanctae Trinitatis salutem impendebat, tactu manuum suarum dolores expellens, et ab obsessis corporibus daemones effigans. Sanctus itaque Egwinus cum a primaevo juventutis flore semper usus fuit cilicio, nunc in cinere jacens asperrimo, ad carnem nudam indutus erat a trogulo; ipsam debilitatem et infirmitatem carnis suae corporali maceratione et jejuniis devincens.

Cilicium semper gestat.

a

17 Cum enim B. Egwinus operibus caritatis totus efflueret, maxime tamen praedicationi operam dedit. Erat namque juxta Evesham ad octo milliaria ca-

strum b Alvecestre, regale tunc mansum, cujus loci habitatores, quanto rerum opulencia et temporalium abundantia affluabant, tanto magis gulae et luxuriae dediti, studentes avaritiae et cupiditati, misericordia Dei se indignos efficiebant. Ad hunc locum accedens B. Egwinus, praedicavit illis regnum Dei. Sed gens absque consilio, et sine prudentia, et cervicis durae, nec assueta vitia relinquere, monitis illius nolebat acquiescere: et cum castrum illud velut ne moribus undique consitum, conflandi ferrum locus esset aptissimus, et fabris, et ferri exclusoribus maxime repletur, gens incredula incudes malleis ferreis tanto strepitu continuo percutiebatur, ut beati viri sermo non audiretur, et a castro recedere cogeretur. Beato igitur viro castro exeunte, praecussione, imo confusione malleorum et incudum, adhuc timiebant ambae aures ejus, et levatis oculis in caelum flexis in terra genibus, contra artem fabrilem illius castrum, Dominum deprecatus est. Et ecce subito castrum ipsum terra absorbit, ita quod novo super vetere qualitercumque reaedificato, usque in hodiernum diem in constructione novarum domorum in fundamentis antiqua aedificia reperiuntur; nunquam enim postea in loco illo aliquis artem fabrilem recte exercuit, nec aliquis eam exercere volens, ibi vigere potuit.

b

Castrum, impiorum sedes, eversum.

Ars fabrilis ibi exerceri non potest.

18 Cum autem ad extremum vitae pervenisset, convocatis monachis et filiis, quos Deo generat, ait: Vixi Fratres, apud vos, nec pudet vixisse: feci enim quod potui; quamvis omnino exiguum sit, quod feci. Quid agere, et a quibus vos oporteat declinare, dixi; quibuscumque modis dicendum esse existimavi. Ostensa igitur rectitudinis via praecor ut gradiamini, nec vos decipiat praesentis umbra felicitatis: fugit enim, et nunquam in eodem statu permanet. Ipse, qui est via, veritas, et vita, viam iniquitatis a vobis amoveat: viam suarum justificationum vos instruat. Sicque plenus virtutibus circa annum Domini dcccxxx, tertio d kalendas Januar. migravit ad Dominum, et in monasterio, quod a fundamentis construxerat, sepultus est.

Suos adhortatus pie moritur.

c

d

a *Sic infra 15 Janu. in vita S. Mauri: Nam reliquo totius anni tempore, sub monachali tunica, semper asperrimo a scapulis usque ad renes induebatur trogulo; ejusdem subtegminis in stratu super aggestum calcis et sabuli, tantummodo excepto quadragesimali tempore, semper usus est cilicio.*

Trogulum.

b *De hoc Cambridensis: Ad Arrowi, et Aleni confluentes, in Comitatu Warwicensi, sed ad Wigorniensis fines, vidimus Aulcester, Matthaeo Parisiensi Alencester, et rectius, quod celebratissimum et antiquissimum esse contendunt incolae, unde Aulcester dictum voluit. Et paulo post. Nunc autem e maximo oppido in exiguum rerum venalium mercatum decrevit, sed fragmentariis nudinis celebratissimum.*

Aulcester.

c *Ita et Harpsfeldus, at Martyrol. Anglicanum, Pitseus, alii- que 716, Godwinus 714, Wion 712, mortuum scribunt.*

d *Forte idus legendum. In Epitaphio tamen infra, dicitur in Nonas mortuus.*

CAPUT IV.

Miracula post mortem.

Post ejus obitum, multa Deus miracula pro ipso operari dignatus est. Rusticus quidam partem terrae S. Egwini surripuit, et cum Judices sanxissent, ut certo die veniret, et terram illam suam esse juraret, pulverem de domo sua sumpsit, et a sotulares implevit, ut tute jurare posset, quod super terram suam staret. Cumque super reliquias Sancti Egwini juraturus manum porrigeret, ferro b falcastro, quod in manu gestabat, nescio quo casu in cerebro percussus, subito ad terram mortuus ruit, et vitam cum terra coram omnibus amisit.

Pejorare volens, male moritur.

a

b

20 Cum alius quidam terram S. Egwini invadens possideret, Judicum sententia decernitur, ut manu propria super reliquias S. Egwini jurando terram acquireret: erat enim vir ille grandaevis, et barba proluxa barbatus. Assurgens ergo barbam propriam concludit palmo, per istam, inquit, barbam mea est terra, et ego eam possidebo jure hereditario. Vix emiserat

Pejorans ad ejus reliquias barbam amittit.

emiserat verbum; et ecce totam barbam coram cunctis lapsam ita projecit ad terram, ac si apposita esset, non naturaliter nata. Sic qui alienam terram injuste invasit, jure cum ipsa terra barbam propriam perdere meruit.

c 21 Londoniensis Episcopus *c* Elfwardus, cum in mari orta tempestate maxima, naufragium pene pateretur, invocato S. Egwini suffragio subito sedatur tempestas, et tranquillitate mari reddita ad portum optatum cum gaudio pervenit.

Muto loquendi facultas data. 22 Juvenis quidam a nativitate mutus pro salute recuperanda Romam pergens, tribus annis ibi mansit. Et ecce nocte quadam albis vestibus quidam indutus sibi apparens, dixit: Redi festinus ad terram tuam, et ad sepulcrum S. Egwini, si volueris, sanitatem consequeris. Quo cum pervenisset, solutus quidem vinculis linguae aperte loquendo verba protulit.

Frequentia Sabbathis miracula. 23 Ante Nortmannorum adventum in Angliam, tanta miraculorum frequentia monasterium S. Egwini illustravit, ut omni fere die Sabbati aliqua infirmitate vel molestia detentus gratam per S. Egwinum medelam aeger quispian reportare mereretur.

d 24 Monachus quidam *d* Coventrensis, nomine Sperculphus, solitus erat monasterium S. Egwini in Sanctorum festivitibus frequentare, in orationibus pernoctare. Is cum in quodam festo S. Egwini more solito in ecclesia ejusdem Sancti nocturnas vigiliis in vigiliis et orationibus preoccuparet; admirabilem visionem oculis corporeis videre meruit. Vidit enim primo lumina divina virtute extincta, et ecclesiam paullatim superna luce illustratam, et incredibili fulgore irradiatam. Cumque ad hoc spectaculum territus animus et oculos convertisset; conspicit processionem maximam sanctorum spirituum advenientem, in qua quidam pueri luminum portitores cum candelabris praecedebant; dehinc ephebi sequebantur; post quos seniores veneranda canicie nitentes secuti sunt: hi omnes albis stolis induti mirum spectaculum praebuere. Post hos quidam Pontificalibus indutus advenit, quem dextra laevaue bini seniores deducebant. Accedentes ergo ad altare S. Egwini matutinas cantare coeperunt. Mira res! Missa incipitur, ac mirabili dulcedine decantatur: qua completa, sicut intraverat totum illud collegium, *e* sicut ante, procedendo egressum est.

Sancti ad altare S. Egwini matutinas et Missam canunt. 25 Cum idem monachus quadam nocte in ecclesia Dei genitricis in eodem monasterio, in illius festo vigilans pernoctaret, januis clausis, cum inestimabili claritate et decore conspicit simili modo processionem venientem, Sanctumque Egwinum gloriosam Dei genitricem Virginam Mariam deducentem. Pervenientes igitur ad altare beatæ Virginis Mariæ, venerandus Pontifex Egwinus post matutinas honestissime decantatas, Missarum solemniam exorsus est. Monachus vero, qui hæc vidit, stupefactus intra se dixit: Qui est hoc? num sensum perdididi? Nonne hic quidam sunt, quos diu ex hæc luce subtractos intelligo? Et accedens secreto ad quemdam, quæ esset, cui Missa decantaretur, inquit. Et ille: Tace; num ignoras Dominum nostrum S. Egwinum beatæ Dei genitricis et semper Virginis Mariæ sacrum mysterium celebrantem? Itaque Missa completa duo Episcopi cæli Reginam, dextra laevaue assumentes, eodem ordine quo intraverant cum possessione regressi sunt.

Missam S. Egwini mortuus celebrans apparuit.

e *a* De hac voce 8 Janu. in 2. vita S. Gudike, cap. 2. n. 8. lit. d. *b* *Explicit*, hanc vocem S. Gregorius lib. 2. Dial. cap. 6. Quodam vero die ei dari ferramentum jussit, quod ad falsis similitudinem falsastrum vocatur, ut de loco quodam vepres absunderet *Græcus interpres habet: αὐτὸν εὐρησάμενον, ὄπισθε ἐπιχειρήσας ὑπομάχεται τὸν αὐτίκον.*

Falcastrum. *c* *Alis* Elwardus, aliis Alwordus dicitur, factus Abbas Eveshamensis an. 1014, sub Ethelredo Rege; inde Episcopus Londinensis sub Canone Rege. Obiit hamesia an. 1044.

d Coventria, vel Conventria, in Warwickensi Comitatu urbs ampla, et nitida. Monasterii, sive Prioratus, cujus hic monachus fuisse atunius videtur cernuntur adhuc parietina. Id monialibus Canulus edificavit, Leofricus Merciorum Comes, cujus in vita

S. Eduardi 3 Januarii frequens facta mentio, monachis donavit, mirificeque amplificavit, et ornavit. e Ms. Rub. val. seriatim.

FRAGMENTUM ALTERIUS VITÆ

a Franc. Godwino e mss. relatum.

*E*gwinnus, regali ortus prosapia, Wigorniensis patria, temporibus Adelredi et Kenredi Regum Merciorum fit Wigorniensis Episcopus. Unde paullo post ejectus est. Romam profectus, a Papa (coram quo Missas solemniter celebravit) Episcopatu restituitur. *a*

S. Egwini primam iter Romam.

2 Post reditum a Roma impetravit locum, qui *b* Æthamne dicitur, et postea Eovesham a nomine ejusdam bubulci (Eoves) B. Egwini, qui in silva quadam porcã perditam et septenum fetum parituram, invenit. Ab illo igitur omine, locus Eovesham dicitur, et monasterium nomen inde tulit. Sed primo Ethelredus Rex dedit ei antiquum monasterium dictum Fledanburch, quod Egwinus dedit Subregulo provincie *c* Huicces pro alio cœnobio, quod *d* Stradford dicitur. Paullo post ab Oswardo Regis fratre alias Edwinus terras obtinuit, videlicet *30*, *e* mansas apud Twiford. Post Kendred affinis Egwini dedit ei *48*, alias mansas in ambitu loci qui Cotham dicitur.

a
b
Varia illi donata a piis Principibus.

3 Deinde Romam proficiscitur cum Offa et Kenredo ad impetranda pro monasterio suo privilegia. Quibus impetratis, in Angliam *f* redierunt, et congregata *g* synodo generali in loco qui Alne dicitur, cui inter fuerunt Berthwaldus Cantuariensis et *h* Wilfridus Eboracensis; donationes illæ omnes confirmatæ sunt, misso Wilfrido ad locum consecrandum. Quo facto Egwinus ibi Benedictinos monachos constituit. Postea obiit in Calend. Januarii.

c d
e
Secundum iter Romanum.
f
g
h

EPITAPHIUM S. EGWINI.

Rupe sub hac vili tegitur vir summus: et urna Clauditur angusta, quem subvehit alta per orbem Veri fama volans. Genus hic spectabile duxit: Et mōres habuit præclaros, magnaue gessit: Ecclesiam fecit, quam nunc dicunt Eovesham. Ditavit terris, et multa nobilitavit Libertate locum, qui regni jurat tenebat. Omnimodam scripsit, subscripsit Curia Regis, Et qui Romanam Sedem tunc Papa regebat Confirmavit eam, proprio testante sigillo. Vita migravit cum Solis per Capricornum *i* Tertius ac decimus medians existeret ortus.

Sepelitur in monasterio quod extruxit. Temporibus vero *k* Edgari Regis sub Abbate Oswardo, ecclesia de Eovesham, constructa ab Egwino, corrui. *l*

a Monet Godwinus, quædam hic in us. vita interjici, quæ omiserit. *b* Cambdenus supra Eath-homme vocat.

c Forte Wicces legendum. Bada atate Wigorniensis Comitatus incolæ Wicii dicebantur, vel a sinuoso flumine (Sabrina) quod accolum, inquit Cambdenus: est enim Wic Saxonice, seu Teutonice, ut alibi diximus, sinus; vel a salinis, quas Wiches prisci Angli sua lingua nominarunt. Salina enim hic sunt nobilissimæ, pluresque salis fontes sæpius reperti, qui tamen obstructi eo quod cautum (ut antiquis schidis legitur) uno solummodo loco salem excoqui, ut silvis sit prospectum.

Wicii.

d Est nunc Stratford emporium non inelegans ad Avonam, vulgo Stratford upon Avon. Illic ne hoc cœnobium fuerit, an potius in Stratford old in eodem Warwickensi Comitatu, haud nobis nunc in promptu est definire.

e Est mansa, ut habetur in Onomastico Clementis Reneri, tenura, vel tenementum, habitatio alicujus familie sub dominio alicujus domini, seu feudi.

f Egwinus scilicet, ejusque comitatus; at non Reges, ut supra dictum est.

g Habita fuit anno primo Osredi Regis Northumbriae, et primo aut secundo Kenredi Regis Merciorum, Synodus ad Nidum fluvium Northumbriae, in causa S. Wilfridi, qui non integro post quadriennio superstes fuit. Ast hæc Synodus in Alne loco, sito (ut suspicamur) circa Alcum flumen in Warwickensi ditone, haud procul Eoveshamino, ut ex cap. 3. vitæ prioris patet. Pro hæc Synodo aliam confingere recentiores. Londini habitam ejusdem visionum Egwini occasione, de cultu sacrarum imaginum, qui

EX VARIIS.
Synodus Londinensis de imaginibus an. 714 fictitia.

tum in Angliam inductus sit. Quod commentum solide Baronius refutat ad an. 744, quippe quod constat S. Augustinum aliusque Anglorum Apostolos, crucem argenteam, et Salvatoris imagine in tabula depictam præferentes, Litaniasque canentes in urbem regiam esse ingressos. Verum quæ causa cujus Synodi extiterit, tum hinc, tum ex Brevis Constantini Papæ supra relato sat constat.

h Secundus hic est Wilfridus, quem sibi successorem, cum lotus populi electione, ordinavit S. Joannes magni Wilfridi successor, et Beverlaci reliquum vitæ privatus exegit. Obiit hic Wilfridus anno 743 secundum Westmonasteriensem. De eo agemus 29 Aprilis. i Hic est dies in Januarii.

k Chronicon Eveshamense: Res hujus monasterii miserrime distrahebantur, quoad usque S. Ethelwoldus, (de quo i Aug.) jussu Regis Edgari et B. Dunstani huc adveniens, Oswardum Abbatem hic constituit, anno gratiæ 960, commendans ei terras et possessiones, quas Alchelmus (Princeps) Christi adversarius, post mortem Edwini (decimi octavi ab Egwino) Abbatis abstulit.

l Subjicit Godwinus: Hæc ille, scilicet Brithwoldus; incuriose profecto, cum Brithwoldus an. 731 obierit, hæc ruina Ecclesiæ Eveshamensis duobus post seculis et quod excurrit, contigerit.

PRIVILEGIUM

KENREDI ET OFFÆ REGUM.

De rebus Eveshamensi cœnobio donatis,

Ex veteri ms. editum a Clem. Renero.

Quare, et
quæ donarint
pii Reges:

a b

c

ad que m-
nem.

d

e

In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti, Amen. Quoniam transeuntis quidem mundi vicissitudo quotidie per incrementa temporum crescendo decrescit, et ampliando minuitur, crescentibusque repentinis incursum ruinis, finis esse cunctis in proximo cernitur; ideo vanis ac transiabilibus mansura cælestis patriæ præmia mercanda sunt. Quapropter ego Kenredus, Dei dono Rex Merciorum, et ego Offa divina permissione orientalium Anglorum Gubernator, pro redemptione animarum nostrarum, ac prædecessorum, et subsequentium nostrarum salute, donamus et concedimus in loco, in quo B. Maria se venerabili viro Egwino Episcopo manifestavit in Houme, et præsentii libello confirmamus ad honorem et reverentiam ejusdem Dei genitricis, sexaginta sex mansas, ex duabus partibus fluminis, quod vocatur Avona; tres videlicet quæ sunt in a Houme, b in Leu-heavic unam, in Nortona septem, in Offeham unam, in Lillintona tredecim, in Adintona unam, in Badescia octo et dimidiam, in Bretfortona duodecim, in Homburem duas et dimidiam, in Wilberesia septem, in Wikewade tres, in Benigworth et in Hampton novem. Et ex c mea liberalitate, sicut dignum est, et regali munificentiâ, prænominatas mansas, ubi manifestatio habita fuisse refertur, cum cæteris partibus præassignatis regia liberalitate donamus, ac omnipotenti Deo et beatis Apostolis ejus Petro et Paulo in perpetuum liberas donamus; quatenus ibidem congregatio monachorum secundum regulam S. Benedicti possit instaurari et indesinenter Christo famulari. Ad majorem autem firmitudinem donationis nostræ, in notitiam tam præsentium, quam in posterum succedentium venire volumus, quibus limitibus sacer locus, quem regia liberalitate donatum Deo contulimus, circumseptus includitur. Imprimis a Troyforde, etc. d Volumus insuper ac discernimus in nomine Domini, terram quinque e casatorum, quæ Morton nuncupatur, eadem libertate in perpetuum gaudere: quam quidem terram ego Kenredus Rex Merciorum anno Dominicæ Incarnationis septingentesimo nono, cum jam una cum venerabili viro Egwino Apostolorum limina visitare disponerem, inter quedam alia donaria ad fabricam monasterii construendi concessi eidem, et sub testimonio plurium potentum meorum scripto confirmavi. Statuimus igitur in nomine Domini, et in virtute summi Dei præcipimus, tam viventibus quam Domini prædestinatione nobis in perpetuum succedentibus, ut hujus donationis statuta ad irritum deducere minime quispiam audeat. Si quis autem hoc nostræ

munificentiae domum depravare vel minuere attaverit, deleatur nomen ejus de libro vitæ. Acta sunt hæc anno Dominicæ Incarnationis septingentesimo nono in ecclesia Salvatoris Lateranensi, confirmante Pontifice Romanæ Sedis Constantino, astantibus Regibus Angliæ Kenredo et Offa, rogante venerabili viro Egwino Episcopo cum pluribus Archiepiscopis et Episcopis, Principibus, ac Nobilibus diversarum provinciarum, cunctis clamantibus ac dicentibus: Nos hanc voluntatem ac regiam liberalitatem laudamus, donationibus ac libertati consentimus. † Ego Constantinus Romanæ Sedis Episcopus per hoc signum † sanctæ Crucis has donationes et libertatem confirmavi. † Ego Egwinus humilis Episcopus confirmavi. † Ego Rex Kenredus corroboravi. † Ego Rex Offa consensi.

Subscriptio-
nes.

a Alii Homine vocant, ut ante dictum est.
b Pleraque horum locorum etiamnum nomen retinent, ut videre est in Cambdeno et Spedo.
c Notat Renerus videri legendum mera.
d Videtur aliquid a librario omissum.
e Cassatus, ut notat in Onomastico Renerus, est vasallus, seu mancipium.

PRIVILEGIUM S. EGWINI.

De rebus monasterio Evesham acquisitis.

Ego Egwinus Wicciorum humilis Episcopus, volo manifestare omnibus fidelibus Christi, qualiter per sancti Spiritus inspirationem, et per labores multarum et magnarum visionum, ostensum est mihi, quod ego primum unum locum edificare deberem ad laudem et gloriam omnipotentis Dei, et S. Mariæ, omnium electorum Christi, et etiam mihi ad æternam retributionem. Cum igitur maxime florem in diebus Ethelredi Regis, expeti ab eo locum, qui Haum nuncupatur, in quo loco sancta et perpetua Virgo Maria printum cuidam pastori gregum, Eoves nuncupato, dehinc etiam mihi cum duabus Virginibus, librum in manibus tenens, apparuit. Mundavi itaque locum, opusque inceptum Dei optimi laude b gratia ad finem perduxit. Volo igitur ostendere omni sequenti generationi, quas possessiones supradicto loco acquisivi, et ipsas terras ab omni exactione potestatum omnium ad quietavi, ipsamque ad quietationem applicitis auctoritatibus et privilegiis, nec non et regalibus edictis confirmari feci; ut Fratres secundum regulam S. Benedicti, inibi Deo servientes, sine perturbatione vitam agerent. Nomina etiam villarum volo manifestare, quas omnes liberas et juste acquisitas, Deo et S. Mariæ obtuli.

Apparitio D.
Virginis.

b

2 Itaque ab Athelredo Rege quoddam cœnobium, quod Flendaburch nominatur, obtinui, quod postea pro alio cœnobio, quod Streatforda nominatur, mutavi. Post parvum vero tempus a prædicti Regis fratre Oswardo viginti mansas, in loco qui Troyford appellatur, acquisivi. Postea vero succedente in regnum Kenredo, concessit et ipse mihi octoginta quatuor mansas super utrasque partes illius fluminis, quod Avona vocatur. Quidam autem adulescens, Athericus nomine, octo mansas mihi concessit; et Walterus venerandus Sacerdos alias octo mihi mansas donavit. Sicque, Deo propitio, brevi tempore 120 mansas prædictæ Christi Ecclesiæ acquisivi, sicut scriptum est, et confirmatum in chartis Ecclesiæ, et in libro manifestatur terra et termini ejus, quem scripsit Brichtwaldus Episcopus, et dictavit præcepto Romani Pontificis, cum consensu Principum totius Angliæ. Hæc vero sunt nomina villarum, quas, ut supradictum est, acquisivi: Eovesham, Benyaguth, Hautun, Baddeseii, Wicque, Hamburne, Bradfortun, Willersley, Withleya, Samburne, Kinwartun, Saltford major et minor, Ambresley, Ulbeorii, Mortun, Buchtum, Meleygaresbery, Tittlestrop. Snella major, Mayeldesbeordy, Sildswick quoque.

Quæ a quibus
acquisivit
S. Egwinus.

Has

Has omnes terras, ut præfatus sum, liberās ab omni calumnia acquisivi et sanctæ Dei ecclesie obtuli.

3 Qui ergo locum, quem Apostolica dignitas et regia potestas, regia libertate donavit, et nos auctoritate Dei et sanctorum Apostolorum donamus, depravare, aut minuere, vel contaminare præsumserit, judicetur ante tribunal Christi, et numquam in Christi veniat memoriam, nisi in hac vita poenitens emendet. Qui vero servaverit, et adaxerit, benedictionibus repleatur. Fiat. Amen. Scripta est hæc charta anno Dominicæ Incarnationis 714. † Ego Eguvianus per

signum sanctæ crucis. † Ego c Kenredus Rex subscripsi. † Ego Offa per signum crucis confirmavi. † Ego Brichwaldus Archiepiscopus subscripsi. Ego Oswaldus frater Regis confirmavi.

a *Videri possit hoc Privilegium idem quod in vita cap. 2 relatum est, sed utroque loco a librario mutatum, aut potius diversa occasione a Sancto datum. Hic fortassis est liber ille, quem de initiis sui monasterii edidisse scribitur.*

b *Videtur aliquid deesse.*

c *Hæ regum subscriptiones, vel ex prioribus tabulis singularum donationum emptionumve huc translata, vel a librario sciolo additæ; cum eo anno neuter istorum fuerit se Regem appellaturus, quippe qui pridem monachi essent.*

EX VARIIS.
C

Subscriptio-
nes.

DE S. TATONE MONACHO.

AN. CHR.
DCCXXIX.
XI JANUARI.
S. Tatoni na-
talis.

In Samnio, non procul a Vulturni fluminis fonte monasterium est S. Vincentii, olim a Longobardorum Regibus multis prædiis locupletatum cujus quondam florentissimi, sed sua ætate collabascens meminit Leander in Samnio. In eo cenobio S. Tato colitur xi Januarii, teste Philippo Ferrario in catalogo generali Sanctorum, et in catalogo SS. Italiae; qui ex dicti cenobii monumentis ejus acta breviter recenset.

Vita ex Fer-
rario.

2 Tato nobilis Beneventanus, ut Christo serviret, spretis omnibus, patria ac parentibus relictis, una cum Paldone, et Tasono fratribus, quibus erat idem propositum, peregrinationem suscepit. Ac primum in fines Marsorum ad Thomam Abbatem senem, cujus

fama sanctitatis vigeat, ut illum, quid sibi esset agendum, consulerent, sese conferunt: cujus persuasus in Samnium circa Vulturni annis ortum venientes, ibi in solitudine vitam asperrimam sub Paldonis majoris natu regimine, multis sibi sociis adjunctis ducunt. Mortuo Paldone Gregorio II, Pont. Max. Taso ætate minor in administratione subrogatur: cujus cum monachi austeritatem et severitatem non ferrent, Tatonem in locum illius subrogant. Quæ res ad Pontificem delata improbat. Ipse autem Tato interim sanctitate conspicuus, in Idus Januarii, anno salutis dcccxxix obdormit in Domino. Hæc Ferrarius. Colitur S. Paldo xi Octobris, S. Taso xi Decembris.

NOT. 149.

VITA S. PAULINI

PATRIARCHÆ AQUILEIENSIS.

Ex variis scriptoribus Ecclesiasticis collecta.

§ I. Patriarchatus Aquileiensis, Foro-Julii.

AN. CHR.
DCCIII.
XI JANUARI.

Aquileia urbs olim ampla ac frequens, parque maximarum Italiae, (cujus antiquitatem libris sex descripsit Sabellicus) ad ipsius Ecclesie incunabulis Sede Episcopali est exornata, quam isthuc a S. Marco erectam, traditione magis quam antiquorum certo testimonio, constare assertit Baronius tom. 1, an. Ch. 43, num. 41. Postmodum qui ei præfuerunt Antistites, ante paulo quam Longobardi Italiam occuparent, Patriarchas more Græcorum et Orientalium, a suis fuisse appellatos, diximus viii Januar. ad vitam B. Laurentii Justiniani num. 6 in prolegom. Horum catalogum ex Onuphrio, Sigonio, Sabellico, Candido, Leandro, profert Claudius Robertus in appendice ad Galliam Christianam, et monet hos Patriarchas a civitatibus auctoribus aliquando dici Foro-Juliienses. Ejus appellationis hæc, quam dicemus, origo fuit.

Patriarchæ
Aquileienses.

2 De Pannonia, inquit Paulus Diaconus lib. 2, cap. 7, egressi sunt Longobardi mense Aprili per Indictionem primam, alio die post sanctum Pascha, cujus festivitatis eo anno juxta calculi rationem ipsis kalendis Aprilibus fuit, cum jam a Domini incarnatione anni quingenti sexaginta octo essent evoluti: aut potius evoluerent. Aquileiensi civitati, ait idem cap. 10 ejusque populis B. Paulus Patriarcha præerat: qui Langobardorum barbariem metuens, ex Aquileia ad Grados insulam confugit, secumque omnem suæ thesaurum Ecclesie deportavit. Hic Paulus, ab Onufrio in Chronico Ecclesiastico, et in Claudii Roberti catalogo Paulinus I dicitur. Itaque Paulinus II est is de quo agimus. Paulo, sive Paulino I successit Probinus, qui Ecclesiam unum rexit annum, ut Paulus Diaconus lib. 3, cap. 14. Post eadem Ecclesie Sacerdos

In Gradum
insulam mi-
grant.

Elias præficitur. Huic, ut idem scribit cap. 20, nolentia tria capitula Chæcedonensis synodi suscipere, Pelagius Papa epistolam satis utilem misit, quam B. Gregorius cum esset adhuc Diaconus conscripsit. Eadem paulo fusius Sabellicus lib. 4 de Aquileia vetustate, qui hæc ad Severum Patriarcham Eliæ successorem ab aliis referri testatur. At non in eo situm Eliæ schisma fuit, quod tria capitula nollet suscipere, sed quod ea mordicus contra Ecclesie Catholice sententiam tueretur.

3 Post Severi obitum duo Patriarchæ fuerunt, inquit Sigonius lib. 2 de regno Italiae ad annum Christi 603, unus qui Aquileiam, alter qui Gradum insedit. Huic instituto causam attulere Longobardi. Gisulfus enim Dux Forojuliensis, Christiana religione suscepta, vetus ditioni suæ dignitatis hujus fastigium quærens, sacros honores novo exemplo distribuere ausus, Joannem Abbatem per Clerum Aquileiensi Ecclesie designandum Patriarcham curavit. Contra vero Candianum Clerum Gradensis elegit. Dissidio perniciosi in futurum exempli oborto, res Romam delata: Pontifex Joanne rejecto Candianum probavit, eumque pallio exornavit. Neque eo secius Gisulfus suum Patriarcham retinuit. Hinc ipsarum Ecclesiarum divisio consecuta. Aquileiensi omnes Episcopi pariterunt, qui in continenti Venetia, quæ erat Longobardorum, sederunt; Gradensi, ii qui æstuaria atque Istriam, Imperatorem respicientia, tenuerunt. Hæc Sigonius; quæ brevius Paulus Diaconus lib. 4, cap. 34. His diebus defuncto Severo Patriarcha ordinatur Joannes Abbas Patriarcha in Aquileia vetere, cum consensu Regis, et Gisulfi Ducis. In Grados quoque ordinatus est Romanis Candidianus Antistes. Rursum mense Novembrio et Decembrio stella Cometes apparuit. Candidiano quoque defuncto, apud Grados ordinatur

Duo deinceps,
in Grado, et
Aquileia.